

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

HOLLY RINGLAND
CELE ȘAPTE
VĂLURI
ALF
LUI ESTHER
WILDING

Traducere din engleză și note de
DOMNICA MACRI

HUMANITAS
fiction

Redactor: Anca Dumitru
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cristina Jelescu
DTP: Iuliana Constantinescu, Veronica Dinu

Tipărit la Master Print Super Offset

HOLLY RINGLAND
THE SEVEN SKINS OF ESTHER WILDING
Copyright © Holly Ringland, 2022
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2025,
pentru prezenta versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RINGLAND, HOLLY
Cele șapte văluri ale lui Esther Wilding / Holly Ringland;
trad. din engleză și note de Domnica Macri. –
București: Humanitas Fiction, 2025
ISBN 978-606-097-478-9
I. Macri, Domnica (trad.; note)
821.111

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723 684 194

Această carte este închinată dragostei pentru familie,
mai cu seamă pentru familia pe care ți-o alegi.

Pentru Myf, soră, păstrătoare a luminii
în pădurile întunecoase.

Și această carte este pentru Sam, Clubul meu Spațial.

Unii ar spune că orice poveste despre apă este întrucâtva magică. Iar unii ar spune că toate poveștile despre dragoste sunt la fel.

Heather Rose, *The River Wife*

Prima piele:
Moartea

Dacă vrei schimbare,
ridică sabia, ridică vocea.

1

În după-amiaza în care Esther Wilding conducea spre casă pe drumul de coastă, la un an după ce sora ei intrase în mare și dispăruse, lumina era sfâșietor de aurită.

Era martie, sfârșit de sezon pe insulă, când mările începeau să se schimbe. Briza răcoroasă sufla printre eucaliptii albaștri. Masculii de focă își lăsau puii născuți în timpul verii și plecau, grupuri-grupuri, după mâncare. Stoluri de lebede negre începeau să-și înjghebe cuiburile în care aveau să clocească peste iarnă. În martie, constelația Lebedei ajungea pe cer deasupra orizontului, ascunsă de lumina zilei. Esther reduse viteza cu o treaptă și slăbi accelerația ca să vadă cum soarele scaldă în aur moațele mării. Pentru Aura, acesta fusese momentul preferat al anului. Când erau adolescente, îi zicea *interludiul auriu*. Vocea ei plină de uimire. *Ne putem scufunda în mare, lăsând-ne trupurile să plutească între ce e deasupra și ce e dedesubt, Stary¹. E momentul când vălul dintre lumi e subțire și toate visurile devin posibile*. De câte ori vorbea despre asta, Aura avea în ochi o sclipire ștregărească. În timp ce Esther nu se putea abține să nu obiecteze că nu există nici un văl, pentru că nu există decât o lume, cea prezentă – de ce nu pricepea Aura atâta lucru? *Micul meu om de știință*, o tachina de fiecare dată Aura, răsucindu-și încheieturile mâinilor în timp ce vorbea și făcându-și să sune brățărilor de lemn. *O să dau eu de visătoarea din tine într-o bună zi*.

O pală de vânt intră pe geamul coborât al lui Esther, purtând amestecul de miroasuri de acasă. Eucalipt, sare și fum de

1. Înstelata (engl.), diminutiv neuzual de la Esther.

lemn. Ea își întoarce fața, de parcă așa ar fi putut scăpa de ele. Alături, marea turcoaz sclipea; varecul dansa ritmic odată cu valurile mici care se rostogoleau, translucide, pe nisipul alb. *Trupurile noastre, trupurile noastre*. Esther strânse volanul când trecu de o culme și, apoi, de cotitura care îi aduse în față cele șapte stânci de granit din depărtare, acoperite de licheni și de alge de-un portocaliu frapant. Aura cântând *Trupurile noastre, trupurile noastre*, în timp ce se învârtește prin apa mică, cu gleznelor îmbrățișate de degete de varec. Esther începu să bâțâie dintr-un genunchi. Își mușcă unghia de la degetul mare până la carne. Când simți gustul sângelui, își strânse degetul în pumn, oftând enervată. Porni radioul și, după câteva acorduri de disco cu sunet metalic, îl închise la loc.

În ultimele douăsprezece luni, viața lui Esther pe coasta de vest a insulei fusese o evadare. Traiul și munca în străvechiul ținut de pădure tropicală de pe malul fluviului fuseseră exact viața de uitare pe care o căutase. Era un loc fără alte amintiri decât cele pe care și le făcea și refăcea ea însăși, în fiecare zi. La capătul apusean al insulei, la capătul lumii, Esther găsisse un loc unde să poată respira. Dar, de când plecase, în dimineața aceea, și cotise la intersecția unde drumul de țară dădea în autostrada națională și unde pădurea începea să se rărească și să se transforme în ținut arid, cu pășuni deschise, Esther simțise o strânsoare în piept. Chiar și după ce mirosul curat al eucaliptilor de pe coastă începu să intre prin aerisirea utilitarei¹, tot nu putu să respire normal.

Toată ziua, Esther avusese senzația că se află în afara propriului corp, de parcă se privea pe sine la volan. Știa topografia drumului de coastă de când avea cincisprezece ani și Aura, care avea optsprezece, o învățase să conducă. Esther contemplă din nou cum mâna ei schimba vitezele și cum picioarele îi treceau de pe o pedală pe alta la curbe. Se privi sprijinită de portieră, ceea ce o făcu să se uite după eucaliptul albastru uriaș de pe stâncă, cel cu leagănul atârnat de o creangă. Adușă de umeri, în timp ce se zgâlțâia pe podul cel scund; lăsată pe spate, ca să

1. Un automobil sedan cu benă deschisă, pe care australienii îl numesc mașină utilitară.

vadă bărcile cu pânze ancorate în jurul bazinului de piatră ce păstra între faldurile sale scoici roz și alge verzi. Se aplecă înainte de următorul deal nevăzut, slăbi accelerația înainte de următoarea groapă ascunsă.

Așa veneau mereu acasă. Împreună. Cu geamurile coborâte, cu aerul sărat lovindu-le fețele. Podeaua utilitarei plină de ambalaje de Chupa Chups și de foițele de țigară Tally Ho ale Aurei. Cochilii și fructe uscate de banksia¹ înșirate pe bord. Radioul dat tare, răsunând de Stevie Nicks, Janis Joplin, Melanie Safka. Inima lui Esther strângându-se și crescând de atâta dor și adorație față de sora mai mare, chit că stătea chiar lângă ea.

Esther apăsă piciorul pe accelerație și se crispă, realizând incapacitatea ei copilărească de-a accepta că marea, copacii și stelele pot să mai existe fără Aura. Și totuși. Toate valurile sălbătice continuau să se spargă de țarm. Lebedele negre se bălăceau prin mlaștini. Și iată-le, cele șapte stânci, adunate laolaltă, păstrând adânc în ele, ca pe un secret, căldura soarelui din timpul zilei. În pofida emoțiilor care opuneau rezistență, trupul lui Esther își amintea drumul spre casă. Spre locul unde fusese mereu, în primul și-n primul rând, sora cea mică a Aurei Wilding.

Când trecu de ultima culme, Esther se uită chiorâș la o sculptură ridicată la marginea drumului, pe malul mării, reprezentând o femeie în costum de baie, cu mâinile în șold, cu părul fluturând și zâmbitoare. Nu avea tălpi: ambele picioare dispăreau, de la genunchi în jos, într-o imitație de mare făcută din piatră, pe care era gravat un țipător BUN VENIT LA BINALONG BAY. Sculptura era acolo, întâmpinând și petrecând oamenii, de când se știa Esther. Când era mică și cu o ușoară predispoziție spre claustrofobie, „Fata din Binalong Bay“ o făcea mereu să-i transpire palmele și să respire sacadat: cu zâmbetul, părul și costumul de baie înghețate, cu picioarele prinse în marea de piatră, captivă pentru totdeauna. Esther nu știuse cum să își gestioneze reacția față de statuie până în

1. Plante perene australiene. Produc un fruct lemnos, ca un con, care protejează semințele de foc.

adolescență, când Aura o dusese cu utilitara la una dintre lecțiile lor de șoferie.

— Știi cum ai putea să faci statuia să te învesească, spusese Aura în timp ce conducea.

Esther clătinase din cap. Se încruntase.

Aura o privise pieziș, cu o sprânceană ridicată, în lumina după-amiezii care i se prelingea pe umeri.

— Dar dacă aș face așa...? Chiar acum...?

În timp ce treceau cu mașina pe lângă sculptură, Aura coborâse geamul și își scosese brațul afară, strângând în pumn un mâner de spadă imaginară.

— Surorile Pieilor de Focă și de Lebădă! Séala și Eala! urlase ea. Ridicați-vă săbiile și vocile! O frântură din râsul Aurei fusese luată de vânt. Hai, Starry, e rândul tău.

Esther strânse mai tare volanul. Stând unde stătuse sora ei. Cu mâinile unde fuseseră mâinile ei. Fata din Binalong Bay se micșoră în oglinda retrovizoare.

În timp ce se apropia de promontoriu și de Salt Bay, lui Esther începu să-i bubuie capul. Mahmureala atroce cu care se trezise de dimineață și pe care o combătuse cu paracetamol punea iarăși stăpânire pe ea. Era pe drum de aproape șapte ore, cu tot cu pauzele pe care fusese nevoită să le facă de câte ori nu-și mai putuse stăpâni greața. Oricât ar fi vrut să se termine odată drumul, resimțea fiecare metru parcurs care o despărțea de sosirea acasă. Începu să simtă înțepături la marginea câmpului vizual, pete întunecate de oboseală și de anxietate tulbure. Se uită la pungile de pe jos, din fața locului pasagerului, încercând să își aducă aminte în care era pachetul de hârtie cu acadelele cumpărate la ultima benzinărie. O doză de zahăr ar fi putut s-o țină în funcțiune. Reduse viteza. Își luă ochii de la drum preț de câteva secunde.

Totul se întâmplă dintr-odată.

Ceva îi explodează pe parbriz, care se sparge, dar rămase la locul lui. Sunetul exploziei o făcu pe Esther să țipe; greutatea impactului și spaima o făcură să iasă de pe drum, să apese cu toată greutatea pe frână și să derapeze pe pietriș. Mirosea urât, a ceva elementar, însângerat. A cauciuc, a ars.

Esther se opri cu o smucitură, într-un nor de praf și funingine. Respira sacadat, cu inima bătându-i tare și tremurând din tot corpul. Confuză și dezorientată, căută portiera, o deschise și se ridică, nesigură pe picioare. Minte nu reușea să proceseze ceea ce vedea: parbrizul făcut praf, castronul de metal boțit din locul unde, până cu câteva momente în urmă, fusese acoperișul utilitarei, părând acum cu nimic mai solid decât un lut ud, modelat de degete ușoare. Se uită la dezastrul de pe botul mașinii. Încă mai săreau bucăți de sticlă din parbriz. Care încă rezista. În mijlocul lui, o lebădă neagră zăcea oribil de nemișcată, scăldată în sânge, cu gâtul grațios atârându-i, moale.

Esther scoase un strigăt de groază. Își presă tâmpilele și privi împrejur, să vadă unde se află. Reuși cu greu să recunoască crângul adăpostit de eucalipti albaștri de lângă promontoriu, unde își petrecuse cea mai mare parte a adolescenței cățărându-se cu Aura pe cele șapte stânci argintii, ca să sară în laguna pe care o ascundeau între ele.

Nu mai era nici o mașină în locul unde parcase. Esther era singură. Încercă să gândească la rece, să își dea instrucțiuni clare. Verifică lebăda. Anunță poliția. Oare anunți poliția dacă o lebădă cade din cer și îți lovește utilitara? Dacă nu poliția, pe cine anunți? *Pe Aura*. Numele surorii ei se ivi nechemat. Stomacul lui Esther se strânse dureros. Copleșită de greață și de fiere, se aplecă în față. Întinse mâna să se sprijine de utilitară.

— Esther?

Tresări la auzul vocii familiare; o mașină opri scrâșnind pe pietrișul din spatele ei. Esther clipi fără să înțeleagă când din mașină coborî Tina Turner, toată numai păr, imitație de piele neagră, ciorapi de plasă, denim și strălucire.

— Esther? Femeia o apucă pe Esther cu blândețe de brațe, căutându-i fața. Ochii ei scânteiau de îngrijorare: Ești bine? Ești bine...

Esther privi fără expresie la chipul de sub machiaj și pe rucă al femeii.

— Am văzut cum a căzut *kylarunya*. Am văzut când s-a întâmplat, zise femeia, arătând spre lebăda neagră prăbușită peste utilitara lui Esther și spre propria mașină, cu motorul

încă pornit și portiera larg deschisă. Sub domul tapat al perucii caramel, sub asediul fardului albastru de pleoape, al celui roz de obraz și al rujului roșu coral, Esther o recunosc dintr-odată pe cea mai bună și mai veche prietenă a Aurei.

— Nin? Întrebă ea stupefiată.

— Ești bine, Starry. Vocea lui Nin se înmuie. Ești doar puțin șocată. Ești bine.

Esther scoase un sunet gățuit, ceva între un geamăt și un râset, de spaimă amestecată cu ușurarea de-a fi în prezența familiară și liniștitoare a lui Nin.

— Hai încoace. Tremuri ca un melc de mare. Nin o frecă pe Esther pe brațe.

Atunci își dădu seama că dărdâie. Soarele dispăruse în spatele norilor denși, colorând marea din turcoaz în ardezie. Vântul rece îi înțepa ochii.

— Treci la mine în mașină. Dau drumul la căldură.

— Și cum rămâne cu...?

Esther privi lebăda, silindu-se să îndure s-o vadă așa, nemîșcată. Se cuprinse cu brațele.

— Verific eu. Hai să te încălzim pe tine mai întâi.

Nin o băgă pe Esther în mașină și porni încălzirea la maximum. Luă o pătură de pe bancheta din spate și i-o puse pe după umeri. Închise portiera și tropăi prin pietriș, în pantofii ei roșii de lac, cu tocuri, până la utilitara lui Esther, ca să se uite mai bine la lebădă. Privind-o, Esther clipi cu putere ca să-și rețină lacrimile, șocată de cât era de plăcut să fie calmată de ochii mari și mâinile ferme ale lui Nin, să fie liniștită de umerii ei sfidători. Așa crescuse, proptită între Nin și Aura, ca un pui sigur de locul lui în lume. Pentru o vreme. Esther duse mâna la frunte și strânse din ochi când dădu peste o umflătură dureroasă. Închise ochii și lăsă capul pe spetează. Esther uitându-se la Nin și la Aura, pe plajă, de braț, cu șiraguri de cochilii sidefi la gât. Esther, mereu cu un pas sau doi în urmă, alergând după ele. *Așteptați-mă, așteptați-mă!*

— Trebuie să fi fost înspăimântător, zise Nin deschizând portiera și instalându-se la volan.

Vântul o trânti în urma ei, zguduind mașina cu rafale tot mai puternice.

— Nu știi ce s-a întâmplat, murmură Esther. Conduceam și dintr-odată parcă a explodat o bombă și, brusc, nu mai conduceam. Eram pe loc, cu utilitara praf și cu o lebădă pe parbriz. Auzindu-se, Esther se uită la chipul lui Nin, care radia de empatie. Simți cum i se pune un nod în gâtlee. Am omorât o lebădă, spuse ea, sugrumată.

— A fost un accident, o întâmplare. Nin se întinse să îi strângă mâna, iar rochia din imitație de piele scârțâi.

Esther miji ochii.

— Parcă nu credeai că există lucruri întâmplătoare. Sau accidente.

— N-are rost să intrăm acum în toate interpretările posibile, nu crezi? Nu după toate prin câte ai trecut.

Cuvintele lui Nin o izbiră pe Esther ca un duș rece. Își aminti de ce se afla acolo. Ce o aștepta. Se uită la costumația ei de Tina Turner, dându-și seama unde se ducea de fapt.

— Te duceai spre „petrecere“, zise Esther fără intonație, punând ghilimele cu degetele. Tina Turner, continuă ea, arătând spre costumul lui Nin. Acum înțeleg. Nin și Aura dansând în Casa-Cochilie, pe hol, și apoi ieșind pe ușă, la primul lor bal mascat din liceu. Tina Turner și Cher, mână în mână.

— Mama e deja acolo, ajută la pregătiri. Am zis că ajung devreme să dau și eu o mână de ajutor. Nin își potrivește peruca. Trebuie să mergem să te vadă un doctor.

— N-am nimic.

— Nu era o întrebare.

— N-am nimic. E suficient că trebuie să îndur seara asta. Iar acum... spuse Esther și se opri.

— Da, dar sunt și eu aici, da? Nu ești singură, zise Nin.

Esther nu reuși decât să încuviințeze din cap. Vântul lovea și trăgea de lebăda neagră.

— N-o putem lăsa aici, zise.

— N-o s-o lăsăm.

Nin dădu să bage mașina în viteză. Esther o apucă de braț, panicată.

— Nin, zise, iar chipul i se boți. O lebădă neagră tocmai mi-a lovit utilitara. În după-amiaza comemorării surorii mele. Esther încercă să tragă aer în piept: Nu pot.

Nin își puse o palmă pe pieptul lui Esther și o alta pe al ei, trăgând aer în piept adânc și regulat. Inspirând și expirând. Inspirând și expirând.

— Hai, respirație cu respirație. Nin respiră odată cu Esther până o potoli: Hai, ușurel. Puse mâinile înapoi pe volan și se apropie încet de utilitară.

Esther abia se abținu să nu se întindă spre ea, să n-o ia în brațe și să-i ceară iertare că plecase, să n-o întrebe cum îi merge. Oare și pe ea o atrăsese gaura aceea neagră? Cum rezistase? Mai făcea coliere din cochilii de melci de culoarea opalelor, împreună cu femeile din familie? Aceleași femei care le învățaseră cândva pe Esther și pe Aura că puteau să cheme lebedele și să le cânte focilor?

— Mulțumesc, fu tot ce spuse.

Nin lăasă motorul să meargă în timp ce aduna lucrurile lui Esther din utilitară, cărându-le la mașina ei cu o mână și ținându-și cu cealaltă peruca, să nu i-o ia vântul. După ce deschise portiera și puse bagajele pe bancheta din spate, Esther îi oferă pătura, încălzită de corpul ei.

— Starry! protestă Nin.

Esther îi făcu din nou semn să o ia. Când Nin se duse înapoi la utilitară cu pătura în mână, Esther întoarse privirea. Se mustră pentru lașitate. După câteva momente simți greutatea lebedei pe care Nin o așeza în portbagaj.

— Am luat tot? întrebă Nin când se întoarse în mașină.

Esther se uită la gențile de pe bancheta din spate și încuviință din cap.

— O să ne ocupăm mâine de utilitară. Stă bine aici. Iar acum, zise Nin coborând frâna de mână, să te ducem la doctor.

— N-o să fie nici o clinică deschisă, obiectă Esther, cu fruntea pulsându-i de durere.

— Știi că nu la clinică te duc.

Nin demară și o porni pe drumul de coastă. De nervi, stomacul lui Esther se agita ca o morișcă.

Nin îi aruncă o privire.

— Lebăda nu a fost un semn, îi spuse ea cu duioșie. Nu face lucrurile mai grele decât sunt.

Cuprins

PRIMA PIELE: MOARTEA 7

Dacă vrei schimbare, ridică sabia, ridică vocea.

A DOUA PIELE: SOCOTEALA 73

El o să-ți dea flori, ca să uiți.

Tu sădește semințe, ca să-ți aduci aminte.

A TREIA PIELE: INVITAȚIA 127

Poate că a ales adâncul. Poate că e liberă.

A PATRA PIELE: PRAGUL 199

Cine ai fi dacă n-ai fi rătăcit pe țărni?

A CINCEA PIELE: DESCOPERIREA 257

Ce e furat nu poate fi luat niciodată cu adevărat.

A ȘASEA PIELE: REZISTENȚA 327

Cunoaște-mă acum. Eu sunt valul dezlăntuit.

A ȘAPTEA PIELE: ÎNTOARCEREA ACASĂ 405

La fel era deasupra, precum este dedesubt.

Precum este dedesubt, la fel era deasupra.